

befrielsesfronten. Såsnart denne enighed opnås, skal luftangrebene mod Nordvietnam ophøre og krigshandlingerne begrænses og efterhånden standses. I en politisk løsning bør indgå afholdelse af frie valg i både Nord- og Sydvietnam inden for en fastsat periode, og de på denne basis dannede regeringer skal frit bestemme, hvorvidt og hvornår Vietnam skal genforenes. Nord- og Sydvietnam bør neutraliseres, alle vietnamesere indrømmes amnesti, og USA og Nordvietnam må enes om en tidstabel for samtidig tilbagetrækning af deres styrker. De nævnte foranstaltninger skal ske under international kontrol, for hvilken den nuværende internationale kommission, eventuelt udvidet med andre lande, skal være ansvarlig; kommissionen skal til sin rådighed have en FN-styrke.

USAs indgriben i Vietnam blev selvsagt støttet af de lande, der yder bistand til Sydvietnam, i første række *Australien*, *New Zealand* og *Thailand*. *Philippinerne*, som med Malaysia og Thailand havde opfordret Sovjetunionen til sammen med asiatiske lande at tilvejebringe „et nyt Tashkent“ til afsluttelse af Vietnam-krigen, foreslog oprettelse af en regional politisk organisation for Asien inden for rammerne af FN, et forum til udfindelse af asiatiske løsninger på asiatiske problemer.

Den *laotiske premierminister* fordømte Nordvietnams invasion af Laos i strid med Genève-aftalerne og betonedede nødvendigheden af en gang for alle at sætte en stopper for såkaldte nationale befrielseskrige. Han foreslog, at den internationale kontrolkommission blev styrket og hele den indokinesiske halvø neutraliseret.

De *uforpligtede lande* krævede konflikten tilendebragt ved en politisk løsning inden for Genève-aftalens rammer, og de fleste uforpligtede repræsentanter kunne tilslutte sig generalsekretær U. Thant's trepunkt-program, hvorefter krigen må indstilles gennem ophør af bombningerne af Nordvietnam, gradvis nedbringelse fra alle sider af fjendtlighederne i Sydvietnam samt fredsforhandlinger med deltagelse af repræsentanter for alle de faktisk kæmpende. *Tunesien* mente, at Sydvietnam ikke kunne bebrejdes at have søgt udenlandsk bistand, medens *Marokko* udtalte, at såvel infiltration som udenlandsk indblanding måtte

høre op. *Israel*, *Nigeria* og *Ghana* fandt, at offentlige erklæringer om almindelige målsætninger ikke længere var påkrævede, men at det var nødvendigt i fortrolighed at efterprøve konkrete skridt til fjendtlighederens ophør; dette synspunkt støttedes af *Italien*. *Somalia* og *Ceylon* ønskede en mæglingsgruppe, sammensat af afro-asiatiske lande, udsendt til Vietnam og de øvrige berørte parters hovedstæder for at søge udvirket en våbenhvile

De *nordiske lande* var enige i generalsekretærens tre punkter, og Danmark og Norge så i ambassadør Goldbergs erklæring en amerikansk tilnærmelse til disse, omend man fra dansk side kunne have ønsket en uddybning på visse områder. Danmark og Norge efterlyste en positiv reaktion fra Hanoi og appellerede særlig til de regeringer, der har forbindelse med Nordvietnam, om at søge anvendt deres indflydelse med henblik herpå. Udenrigsminister *Hækkerup* udtalte, at den fremtidige tilbagetrækning fra Sydvietnam af alle fremmede styrker måtte være gradvis, balanceret og kontrolleret af et internationalt organ, eventuelt FN, og skulle FN blive anmodet om at påtage sig denne rolle, ville efter ministerens overbevisning, mange medlemslande, herunder Danmark, være beredt til at bidrage med personel, udrustning og penge. Udenrigsminister *Torsten Nilsson* mente, at det er vanskeligt at kræve nøjagtig symmetri mellem modstanderne for den gradvise indskrænkning af kamphandlingerne, hvorfor den talmæssigt overlegne krigsdeltager burde tage det første skridt.

Asien i øvrigt.

På baggrund af den alvorlige udvikling af Vietnam-konflikten udtrykte mange talere særlig tilfredshed med, at konfrontationen mellem *Indonesien* og *Malaysia* var bragt til afslutning, og at Indonesien havde genoptaget samarbejdet med FN.

Der udtryktes ligeledes glæde over, at våbnene ikke længere talte i *Kashmir-konflikten*, og Sovjetunionens Tashkent-initiativ rostes fra mange sider. *Pakistans udenrigsminister* udtalte, at freden i det sydlige Asien ville være uholdbar, så længe konflikten ikke blev bilagt, men forhandlinger var umulige, så længe Indien fast-